

Η ΑΘΜ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ – ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΩΝ ΣΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ

Την 6^η Μαρτίου ε.έ., η Α.Θ.Μ. ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρος Β' συμμετείχε στην εναρκτήρια συνεδρία της, συγκληθείσης από τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.Βαρθολομαίο Α' στον Ι.Ναό Αγ.Γεωργίου Φαναρίου, Συνάξεως των Προκαθημένων των κατά τόπους Ορθοδόξων Πατριαρχείων και Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, συνοδευόμενος από τους Σεβ.Μητροπολίτες Γουϊνέας κ.Γεώργιο και Λεοντοπόλεως κ.Γαβριήλ και από τον Πανοσ.Αρχιμ. κ.Θεόδωρο Δριδάκη.

Κατά την αντιφώνησή του ο Μακαριώτατος ανέφερε:

Παναγιώτατε Οικουμενικέ Πατριάρχα κ.Βαρθολομαΐε,

Χαρά μεγάλη καί συγκίνησις βαθυτάτη πληροῖ τήν καρδίαν ἡμῶν, ἐν ᾧ προσφωνοῦμεν Ὑμᾶς ἐκ μέρους τῆς χορείας τῶν Προκαθημένων ἁγίων ἀδελφῶν τῶν ἑκασταχοῦ Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καί Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τῶν προσελθόντων εἰς τήν Βασιλίδα τῶν Πόλεων ἵνα, ὑπό τήν προστασίαν τῆς Ὑπερμάχου ἡμῶν Στρατηγοῦ Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί πάντων τῶν Ἁγίων, διαβουλευθῶμεν καί λάβωμεν ἀποφάσεις ἐπί ζεόντων ζητημάτων ἀφορώντων ἀφενός μὲν ἔξωθεν προερχομένους κινδύνους διὰ τήν καθ' ὄλου Ὁρθοδοξίαν, ἀφετέρου δέ τὰς μετ' ἀλλήλων σχέσεις τῶν κατά τόπους Ἐκκλησιῶν ἡμῶν· συνελών δ' εἰπεῖν ἵνα διασκεφθῶμεν ἐπί τῶν περιστάσεων, τῶν ἐπηρεαζουσῶν, κατά τό μᾶλλον ἢ τό ἥττον, τό ἀκαταπόνητον, ἀκατάβλητον καί ἀπερίτμητον ἔργον τῆς Ὁρθοδοξίας πρός συναγωγήν πάντων ἐν τῇ Μιᾷ, Ἁγίᾳ, Καθολικῇ καί Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Κυρίου, κατά τό ῥῆμα Αὐτοῦ 'ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν' (Ιω. 17,22).

Χαιρετίζομεν, Παναγιώτατε, τήν πεπνυμένην Ὑμῶν πρωτοβουλίαν, τήν συνιστῶσαν ἕναν εἰσέτι σταθμόν εἰς τήν πορείαν ἐκ Γῆς Αἰγύπτου πρός τήν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, προς τήν πολιτείαν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τόν ὄντολογικόν καί ἐσχατολογικόν αὐτόν δρόμον ἐπορεύετο, πορεύεται καί πορευθήσεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐπιμελῶς φυλάσσουσα τήν πίστην, πανταχῇ φαίνουσα καί φωτίζουσα πάντας ἀνθρώπους, τούς βουλομένους εἰς ἐπίγνωσιν τῆς σωτηριώδους ἀληθείας ἐλθεῖν.

Στοιχοῦντες τῇ συστάσει τῆς μή μετάρσεως τῶν ὁρίων τῶν αἰωνίων, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἀφουγκραζόμεθα τήν εὐλαλον προσημονίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ὅπως ἡ Ὁρθοδοξία, ὑπερκεράσασα τούς σκοπέλους τῆς θρησκευοποιήσεως, τῆς ἰδεολογικοποιήσεως καί τοῦ ἔθνοφυλετισμοῦ, προσλάβη καί μεταμορφώσῃ τήν σύγχρονον πραγματικότητα, οὐχί συσχηματιζομένη ἀλλά ἀνασχηματιζομένη τόν κόσμον. Μαθητεύοντες οἴωνεῖ τῷ Λυτρωτῇ ἡμῶν, τῷ λύσαντι τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ καί ποιήσαντι τά ἀμφοτέρα ἐν, ἐνστερνιζόμεθα τά εὐγλωττα μηνύματα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ὅπως ἡ Ὁρθοδοξία, ἀπαλλαχθεῖσα σχημάτων κοσμικῶν καταθλιπτικῆς ἐξουσίας, ἐναρμονίση τήν ἱεραποστολικήν καί ποιμαντικήν αὐτῆς ζωήν τοῖς χαρίσμασι τῆς συναντιλήψεως, τῆς συναγάπης, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς θυσιαστικῆς διακονίας.

Ἐπὲρ πάντων δε, ἐν σοφίᾳ περιπατοῦντες καί ἐν πνεύματι

πραότητος πρὸς τοὺς δισταμένους, ἐπιθυμοῦμεν, ἵνα, *‘ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας’* (Πρ. 2,46), παραστήσωμεν *‘τὴν Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπῖλον ἢ ρυτίδα, ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ’ ἵνα ᾗ ἁγία καὶ ἄμωμος’* (Μ. Ἀθανάσιος, *Κατὰ Ἀρειανῶν*, 2,67). Σκεπτομένη τῇ διανοίᾳ καὶ αἰσθανομένη τῇ ψυχῇ, διαλαλοῦμεν τὴν εὐθύνην πάντων ἡμῶν ἐνώπιον ἐνὸς οἰκουμενικῶν διαστάσεων χρέους προσδοκίας: ὀφείλομεν ἵνα δώσωμεν πρώτοι ἡμεῖς τὸ παράδειγμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, ὡς μοναδική σταθερά ἐντὸς κόσμου ἐπικινδύνως κλυδωνιζομένου καὶ ὑπαρξιακῶς διψῶντος διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς καταλλαγῆς.

Τῆς Ἐκκλησίας ὡς νηὸς ἐν πελάγει χειμαζομένης ἀλλ’ οὐκ ἀπολλυμένης, οὐ παρακούομεν τὰς προειρηθείσας ἐπιταγὰς τῆς Ὀρθοδόξου διαχρονίας καὶ συγχρονίας, ἐξόχως δε Ὑμεῖς, Παναγιώτατε. Διαπύρως δε εὐχόμεθα καὶ προσευχόμεθα ὅπως, τῇ ἐπιδημίᾳ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωαρχικοῦ Πνεύματος, ἐπιλύσωμεν, μετὰ κανονικῆς εὐρρυθμίας, ἀρειτόλμου διαλεκτικότητος καὶ δημιουργικῆς συνθέσεως, τὰ τεθησόμενα ζητήματα πρὸς ἐνότητα τῆς ὑπ’ οὐρανὸν Ὀρθοδοξίας καὶ πρὸς ἀνύστακτον τηλαύγησιν εἰς τὴν οἰκουμένην τῆς ἐλπίδος τῆς Ἀναστάσεως, τῆς ζωῆς καὶ τῆς αἰωνιότητος.

Ἀμήν!